

OP DOORTOCHT

Vrede en alle goeds.

De zomerperiode levert soms mooie inzichten op. Ik mag graag naar het tv-programma Zomergasten kijken. Marleen Stikker, actief rond internet en internetgebruik, was een van de gasten. Van die avond heb ik overgehouden dat er twee soorten mensen bestaan: werkelijkheidsmensen, mensen die denken binnen de kaders van wat er al is, en mogelijkheidsmensen, mensen die verder dan de lijnen van de werkelijkheid denken. “Nederland zit vol werkelijkheidsmensen”, zei Stikker. Om veranderingen door te kunnen voeren heb je echter meer aan mogelijkheidsmensen volgens Stikker. Het inzicht voor mij was vooral de conclusie dat voor veel mensen de grens van de werkelijkheid ook de grens van hun denkruimte is.

Voor mij is dit een belangrijk punt. Leef jij je leven in de wereld zoals die is en beperk je je tot datgene wat voorvalt of zich aan jou voordoet? Of komt er ook nog de gedachte bij dat de wereld van morgen er iets anders, liefst iets beter, uit mag zien dan vandaag? Juist omdat aan de wereld van vandaag nog het nodige mankeert. In het laatste geval sluit je verbeterkansen en idealen niet uit.

Als franciscanen, levend vanuit het gedachtegoed van Franciscus en Clara, zijn we eigenlijk bij uitstek mogelijkheidsmensen. Franciscus en Clara kozen hun levenshouding en hun weg als reactie op de tijdgeest van toen. Ze zouden de wereld graag anders zien, de weg die de mensheid ging graag een beetje bijbuigen. Ook al was het maar een klein beetje, het zou genoeg zijn. Daarom hun keuze voor een andersgericht leven, voor eenvoud, armoede en

gebed. Daarmee waren zij een signaal, aanwezig tussen mensen van wie daardoor de ogen geopend mochten worden.

Onze leefregel, een erfenis van Franciscus, biedt de kansen om ons ook in onze tijd als mogelijkheidsmensen te laten zien. Onze Regel staat soms een beetje scheef op de huidige tijdgeest, soms zelfs haaks. Door volgens deze Regel te leven kunnen ook wij een signaal zijn. Om te laten zien dat het ook anders kan. Een ander geluid in die hele kakofonie die onze samenleving is. Met de mogelijkheid dat dit geluid gehoord en verstaan wordt.

Begin oktober herdenken we in het bijzonder het voorbeeld dat Franciscus voor ons is geweest en anno 2018 nog steeds mag zijn. Ik wens ons allemaal inspirerende dagen en vieringen toe, zodat hij ons opnieuw mag bemoedigen. Want juist dan kunnen we gesterkt worden in de overtuiging om dat signaal in onze samenleving te kunnen zijn. Een signaal dat wijst op de mogelijkheid van veranderen, iets verder denken en kijken dan wat je tegenkomt.

Theo Reuling ofs

